

Hồi 34

Không Rõ Bạn Thù

Cửu Thiên Hiệp vừa hét xong, tay vươn đưa ra phía trước, đột nhiên đẩy ra một chiêu ô ạt mau hơn tia điện chớp phong mang theo gió xoắn tít vào người đối thủ.

Người bịt mặt không ngờ nên chẳng đề phòng, thấy chiêu thế đã giật mình luống cuống, muốn cử chiêu chống lại nhưng không kịp muốn né tránh thì quá trễ.

Cửu Thiên Hiệp đẩy ra như thế, nên ba ngón tay đã trở tới bụng đối phương, nhanh hơn tia chớp ngang trời móc vào sợi dây đai người bịt mặt kéo nhẹ vừa nhỏ giọng bảo:

- Mau theo ta !

Rồi chàng trối giọng hùng hồn quát cực to:

- Nếu ngươi là hán tử thì hãy theo ta ra bên ngoài Huyền cung phân tài cao thấp đừng náo loạn nơi đây mà đập tan ngói, bể tường !

Người bịt mặt chiếu ra tia mắt kinh và giận, song gương bảo nhỏ:

- Hãy buông tay ta ra !

Hắn lại giả bộ giận dữ, quát cực tợn như sấm:

- Ta há sợ ngươi sao ! Ngươi hãy chạy trước đi !

Cửu Thiên Hiệp bị hắn chơi trên mà không lưu ý, chỉ mỉm cười quát:

- Nếu như thế ngươi hãy theo ta !

Vừa hét xong, cả hai chuyển bộ tung mình bay vọt ra ngoài Cung, vô hình trung Cửu Thiên Hiệp đã bị người bịt mặt chơi xỏ là chàng là kẻ bại nên chạy trước ... ?

Trên bờ tường Huyền cung, mười tay xạ thủ, không được lệnh của Đình tổng quản, lại thấy Cửu Thiên Hiệp chạy đuổi theo người bịt mặt lại sợ bắn không trúng đích chuẩn, nên mười tên xạ thủ chỉ lấp tên vào cung nỏ chứ chưa bắn ra một mũi nào, mà chỉ đưa mắt nhìn trừng trừng sau lưng hai người ra khỏi Huyền cung và chạy trên đại lộ.

Ra khỏi Huyền cung trên hai trượng. Cừu Thiên Hiệp thâu thế chậm lại, và từ từ hạ xuống mặt đường, lại hướng vào người bịt mặt hỏ to.

Người bịt mặt vội vàng dừng lại và đứng sau lưng, gương mặt ẩn sau vuông lựa huyền tỏa ra tia mắt xanh đập chớp lạch, bảo nhẹ:

- Dĩ nhiên, nếu không có chuyện gì nói, thì ta lao mình vào hang hùm ổ rắn này để làm gì ?

Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày kiếm, nhẹ giọng:

- Đây ... tại đây bốn hướng không người, người cứ tự tiện nói ra những điều gì muốn nói !

Người bịt mặt thản nhiên như không, hần thong thả bước đến đối diện Cừu Thiên Hiệp, và giọng buồn buồn nói:

- Hay nhất là ... chúng ta ngồi nghỉ tí đã ... chuyện gì thong thả bàn sau !

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, vì giữa nơi hiểm địa đầy tai mắt, mà người lạ lại tỏ ra như không, khinh thường quá lễ, bèn rắn giọng hối thúc:

- Đây các hạ ! Xin người cứ nói hết ra đây, muốn điều gì cũng có thể giải quyết được, tại hạ sẽ khoan tay hầu nghe ... còn trái lại người ồm ồm không nói, thì tại hạ không có giờ rỗi rãi hầu hạ người nữa !

Người bịt mặt kêu lên tiếng “suyt” nhỏ, vừa thẩn thờ:

- Không ...không có ai yêu cầu.. ai hầu ai cả. Người chỉ lo hầu hạ con nhỏ tiểu ngạch đầu, chứ hầu ai mà bảo ?

Cừu Thiên Hiệp tức giận lên, lại muốn dùng chưởng quật cho người bịt mặt một chiêu ... chết cho bỏ ghét ... song lại nghĩ “hắn” đã cứu ta tại khu Mã trường, dù sao cũng là người ân ... nên cố nén giận cười nhạt, bảo:

- Đây, đừng có ăn nói bậy nhé ! Phải lựa lời trước khi thốt ra ngoài cửa miệng nhé ! Cô bé đó là một cô gái cô cút phiêu linh đáng thương hại, tại hạ tình cờ gặp trong cuộc hỏa tai nên cứu mạng nàng, đem đến giữ tại đây cho Hạ phu nhơn.. đấy người rõ chứ !

Người bịt mặt tỏ vẻ bán tín bán nghi, nên gật gật đầu bảo tiếp:

- À.. ! Câu chuyện như thế đấy, mà ta cứ tưởng ...

Cừu Thiên Hiệp thấy màn trời đã trong suốt biết trời sắp sáng, liền hối thúc:

- Này túc hạ, thời gian chẳng đợi, kìa màu trời sắp sáng kia rồi, nếu túc hạ không có lời gì nói ... thì tại hạ xin phép trở lại Huyền cung ngay ...

Vừa dứt lời, chàng nhích chân vội bước đi. Người bịt mặt tựa hồ không muốn rời, khi nghe chàng nói dứt, vội bước tới chắn ngang lối đi, hấn giương đôi mắt đen láy, đẹp tuyệt, nhìn xuyên qua vương lụa đen huyền bí, rọi thẳng vào mặt Cửu Thiên Hiệp bảo:

- Muốn nói.. thì câu chuyện quá dài như trời cao biển rộng trong phút chốc kể sao cho hết được !

Cửu Thiên Hiệp nổi cáu gắt lên:

- Thì người tóm tắt lại !

Người bịt mặt run khê đôi bờ vai thở dài nảo nuột, sau cùng nói một câu băng quơ vô nghĩa:

- Hay lắm ! Trước tiên ta cần cảnh cáo người một việc, ta bảo cho người biết “Bích Lệ Hồng” xuất thân trong cửa nhà ma. Ma môn, quỷ phái, người không nên thân cận với cô ả nhiều !

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên và cố nén cười bụng bảo dạ:

“Người này nghĩ cũng lạ thật. Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng là bạn của ta, là chuyện không có quan hệ gì đến những điều ân oán của võ lâm, lại không phải câu chuyện giang hồ đại sự mà hấn đem đề cập ... lạ thật ! ”.

Tuy vậy chàng cũng không muốn cãi vả với hấn, bèn đáp xuôi:

- Việc này.. ừ ! Tại hạ đã biết lâu rồi !

Người bịt mặt cười nhạt, thần thái của hấn bỗng trang nghiêm trở lại, bằng giọng nói âm trầm tiếp tục bảo:

- Gần đây nhiều việc đại biến khắp võ lâm giang hồ, tuy nhiên không phải người tạo ra, nhưng có ai hiểu cho người đâu ... Vậy việc gì người cũng nên hết sức cẩn thận phòng bị vì chốn giang hồ hung hăng cũng lắm, nguy hiểm đã nhiều, lòng người giả trá không tin được.. vậy người nên lưu ý giữ mình, vì một bước sa chân thiên cổ hận !

Cửu Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ, bèn cao giọng hỏi:

- Các hạ hiểu rõ mọi điều đại biến võ lâm không do tại hạ gây ra.. vậy các hạ có rõ ai.. đã tạo nên vận kiếp sát này không ?

Người bịt mặt trầm ngâm phút chốc, bèn gật đầu nói:

- Lẽ dĩ nhiên là biết ! Nhưng hiện giờ ta không thể nói cho người được !

Cừu Thiên Hiệp hơi thất vọng, vì lòng chàng ấm ức về những vụ giết người vu tội cho mình, nay có người đề cập đến thì há bỏ qua sao, nhanh như cắt, Cừu Thiên Hiệp bước sấn tới hai bước lớn tiếng hỏi:

- Vậy các hạ đợi đến chừng nào ?

Người bịt mặt cười “hăng hắc” tiếng cười làm chấn động tâm can, điếc tai đình ốc, hấn lui một bước nói:

- Sau một cuộc đấu võ !

Cừu Thiên Hiệp giương đôi mắt to nhìn người bịt mặt, cố giữ ôn hòa nói:

- Công việc quan hệ đến danh dự của tại hạ, nếu chẳng được rõ ràng ... thì việc động võ không kể gì đâu ?

Người bịt mặt vẫn nhích động thân mình, cười khúc khích bảo:

- A.. hay đấy ! Người hãy đợi.. Xin hẹn gặp lại !

Vừa nói dứt, người bịt mặt vội lách mình qua bên tả, nhanh như tia chớp đã lơ lửng giữa khoảng không trên năm trượng, vừa trối giọng cười:

- Ha.. ha !

Sau cùng “hấn” nhắm hướng ngoài núi bay vút.. Xa xa còn vẳng lại tiếng cười kỳ quái của gã kỳ nhân.

Cừu Thiên Hiệp giận sôi lên quát như sấm:

- Cường tặc người bỏ chạy đường trời !

Vừa hét dứt, chàng nhấc mình toan đuổi theo chợt nghe tiếng áo chạm nhau dưới gió phàn phật, từ sau lưng vang tới, Đình tổng quản, Dư Thiên và Hắc Phụng cũng lướt đến nơi.

Hắc Phụng gọi giật Cừu Thiên Hiệp lại:

- Thiếu hiệp ! Hãy dừng chân, giặc cùng chóe đuổi ! Như thế cũng tạm đủ rồi !

Cừu Thiên Hiệp còn uất khí hét lên:

- Thật là tên “quỷ” mị cuồng đồ !

Lúc bấy giờ màn trời rạng sáng, từ phương Đông hiện lên dãy mây hương dài tít, tựa hồ như tấm thảm điều.

Cừu Thiên Hiệp không muốn ở lại Huyền cung nên quay sang Đinh tổng quản vòng tay thi lễ nói:

- Tại hạ xin phiền tổng quản. Lúc nào Hạ bá mẫu và công chúa về cung người thừa lại giúp, vì tại hạ có bận việc dự đại hội tại Hương Lô Phong cáo sơn vào tiết đoạn ngọ này, buổi ước hội với Cửu đại môn phái, vì thế nên không dám lưu lại lâu hơn nữa ! Vậy xin cáo từ !

Đinh tổng quản cúi đầu vâng dạ.

Hắc Phụng bịn rịn nói:

- Thiếu hiệp ! Xin thiếu hiệp cho tiện nữ cùng đi có được chăng ?

Cừu Thiên Hiệp cả cười bảo:

- Không được đâu cô nương ạ ! Người hãy ở lại Huyền cung, mà cầu học Hoa tử nương và Đinh tổng quản thêm một thời gian nữa, cho đến khi nào đủ sức mới được xuất đạo giang hồ !

Hắc Phụng tỏ vẻ không hài lòng nói:

- Thiếu hiệp nói võ công của tiện nữ chưa làm được gì sao ?

Cừu Thiên Hiệp bèn dùng lời an ủi:

- Không phải vậy đâu ! Ta muốn nói, hiện giờ ta quá nhiều công việc, không thể dẫn dắt người theo được người hãy an tâm chờ đợi khi công việc ta kết quả ta sẽ quay lại đây đưa người đi du sơn, ngoạn thủy, để tầm kiến thức thêm rộng và hiểu qua phong thổ nhưn tình trong nước !

Hắc Phụng tươi tỉnh ngay vội vỗ tay reo lên:

- Hay lắm ! Tiểu muội cố công học tập và chờ đợi thiếu hiệp mong thiếu hiệp đừng quên nhé !

Cừu Thiên Hiệp gật đầu đồng ý, lại quay sang Đinh tổng quản trân trọng nói:

- Đinh tổng quản, chủ mẫu và công chúa đã rời Huyền cung mong tổng quản hết lòng thủ hộ nhé !

Đinh tổng quản cúi đầu vâng dạ, vừa nói dứt Cừu Thiên Hiệp lắc mình vọt lên cao, dùng thuật khinh công băng mình xuống núi, hơn hai mươi trượng chàng quay đầu nhìn lại, vẫn thấy Hắc Phụng đứng trên gành đá cao vẫy gọi tiễn chàng ...

Cửu Thiên Hiệp rời núi Chung Nam, thì mặt trời đã lên cao năm sào, nên khí trời ấm áp dễ chịu màu trời sáng lạn tia nắng ấm soi khắp mọi nơi. Vì lời ước hẹn phải đến Cảo sơn Hương Lộ Phong dự hội, nên chàng nhắm hướng Đông mà đi lần tới ...

Trải qua lối nhỏ đường hẻm, thấm thoát Cửu Thiên Hiệp đã vượt qua Hùng Nam, khỏi Vũ Quang mà đi lần vào địa giới Trung Châu.

Khi đi qua núi Phúc Ngưu, lại quẹo về hướng Bắc đi thẳng.

Ngày nọ mặt trời vừa bang lạng thì chàng đã đến thị trấn Lạc Ninh.

Tại đây có một câu chuyện quái gở, mà Cửu Thiên Hiệp mới gặp lần đầu khiến chàng nghĩ ngợi nhức óc.

Nguyên chàng nhìn thấy phố xá thị trấn này cửa đóng cửa mở, hành khách tiêu điều hơn thế nữa mỗi nhà đều dán trên cửa mỗi tờ giấy xanh, vàng, kết bụi treo lên như nhà ma phong cửa lại có mấy tòa nhà vĩ đại bày nhà mã, tang xa, trông phưởng phất như lập chay đàn cúng tế.

Cửu Thiên Hiệp có cảm tưởng như đi vào thành phố ma, chàng lấy làm lạ nghĩ thầm:

“ Họ làm trò gì lạ thế, chẳng nhẽ hôm nay là rằm tháng bảy thành phố lập trai đàn để siêu độ vong hồn ?”

Dường như chàng tìm được câu giải đáp nên chép miệng bảo thầm:

“ Hừ có lẽ đúng thế, loài người tranh nhau vì danh vọng, oán nhau vì lợi tức, nên ma phái dậy bốn phương, quỷ môn đầy tám hướng, chỉ còn dăm ba chính phái, nguyên đạo.. vì thế họ.. giết nhau bất kể hồ số, oan hồn bay chật khoảng không khí hư vô.. nên cúng tế cầu siêu là phải.. Gớm ! Thành phố Lạc Ninh coi vậy mà lắm người hiền !”

Cửu Thiên Hiệp đi lang thang trên vỉa hè nghĩ ngợi mông lung, chợt thấy xa xa đi lại một người bán tử, chàng vội vòng tay thì lễ hỏi:

- Đại ca, xin hỏi đại ca. Có phải hôm nay quý thành phố làm lễ trai đàn, cầu siêu cho các oan hồn yếu tử chẳng ? Chứ tại sao nhà nhà đều có vẻ cúng kiến như thế ?

Tên đại hán ngó sững chàng và đáp cộc lốc:

- Không biết !

Rồi quay quả bỏ đi như chạy trốn, lạ thực bấy giờ tính háo kỳ của Cửu Thiên Hiệp càng tăng lên tột độ, chàng gặp người nào hỏi, họ cũng lắc đầu và họ bỏ chạy

như ma đuổi, chàng quyết tìm hiểu, nhưng hỏi năm sáu người kế tiếp họ đều có cử chỉ in nhau.

Chàng đi lần vào trung tâm thành phố, tuy có rất nhiều nhà đóng cửa nhưng một số hiệu buôn vẫn mở cửa buôn bán như thường.

Cừu Thiên Hiệp bèn bước vào khách điểm hỏi thuê phòng.

Điểm tiểu nhị chọn phòng cho chàng xong, mới đưa vào khách sảnh mời trà, nước:

Điểm tiểu nhị tỏ vẻ sợ sệt, nói:

- Tiểu khách quan, rất tiếc hôm nay khách quan đến viếng trọ mà bốn điểm không có thức ăn nào ngon để khoản đãi, chỉ vì tiểu trấn đã cấm giết thịt ba hôm nay, chỉ có tương dưa rau cải mà thôi !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, tiện dịp hỏi:

- À này tiểu nhị ca. Hôm nay có phải là tuần lễ tế thành hoàng Lạc Ninh trấn không ?

Tên điểm tiểu nhị nghe qua xám mặt hấn đưa cặp mắt láo liêng nhìn sau ngó trước, ra tuồng sợ sệt một điều gì, bèn cất giọng nhỏ rút đáp lại:

- Không phải đâu khách quan ạ ! Lễ thành hoàng bốn cảnh mỗi khi tế bái là tử hỉ sự chiêm ngưỡng của dân gian chứ không bắt buộc hay cấm đoán, mà là ngày tế “Bách nhật của Thiên la môn” !

Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân vì lúc chàng ở Huyền cung Chung Nam sơn có nghe Đình tổng quản đề cập tới “Thiên La môn” là một bang hội, uy danh lừng lẫy khắp giang hồ, song chỉ nghe qua loa chứ không rõ ràng lắm.

Ngày nay mới thấy rõ thế lực và uy danh, chỉ là một bang hội lập tuần đại tế, mà làm kinh động đến bá tánh, dân gian, đủ thấy thế của nó to là dường nào, luôn đến thị trấn thủ quan và quan phủ cũng không đá động đến chúng, nghĩ đến đây chàng giả bộ không hiểu diềm đạm hỏi tiếp:

- Thiên La môn ? Có lẽ chúng là thượng khách của hoàng cung, hay ít ra quan lớn của quan phủ ở đây phải chăng ?

Tên điểm tiểu nhị này có tính tọc mạch nhiều chuyện, cho nên rất thích bàn ra tán vào, được Cừu Thiên Hiệp hỏi là cơ hội cho hấn thao thao bất tuyệt ... hấn bèn mỉm cười nói:

- Khách quan từ phương xa, nên chưa rõ đấy thôi. Thiên La môn chẳng phải cao quan chức trọng gì của triều đình cả, mà chúng chỉ là một số người sống ngoài vòng luật chế của triều ca gọi là khách giang hồ đấy, chúng mới tụ họp nhau lại lập ra một bang hội lấy tên Thiên La môn.. Thiên La môn là một phái môn oai trấn giang hồ, danh rền tứ hải, tổng cục đài của chúng đặt phía ngoài trấn dưới ngọn đồi hổ đầu !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất hài lòng, nên gật đầu lia lịa, chàng lại vờ tán tụng hấn nói:

- Tiểu nhị ca, người là người thấy xa hiểu rộng ! Có thể nào huynh đài kể tiếp cho tại hạ nghe được chăng ?

Tên điểm tiểu nhị được khen phong mũi, hấn đắc ý và hứng thú, bèn nói tiếp:

- Ấy đấy ! Người ta thường nói: “Cao như tắc hữu cao như trượng” Danh tiếng của Thiên La môn cũng như tiếng gọi tử thần đi đến đâu “chó cong đuôi gà nín gáy” thế mà.. cách đây một trăm ngàn, tổng đàn của chúng bị một “người thiếu niên cao thủ” gây náo loạn trọn một đêm người có tưởng tượng được không ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, chàng cảm thấy cần phải tán dương hấn thêm, nên giả bộ hứng thú và ngạc nhiên hỏi:

- A..có thể có thế à ? Thật là chuyện to tát lắm ! Không ai tin được và chắc gì có ai biết được ? Trừ tiểu nhị ca ra..tại hạ tin rằng ít người biết tường tận !

Điểm tiểu nhị nghe qua mát dạ như vượt đến chín tầng mây, hấn khoa tay chỉ vào ngực nói:

- Khách quan nhận xét tinh thật, tiểu đệ hiểu rõ là lẽ đương nhiên, nhưng có một câu này ngoài ta ra không ai biết được rõ ràng.

Cừu Thiên Hiệp làm ra vẻ hoan hỉ vỗ vai hấn thân mật bảo:

- Tất nhiên là tiểu huynh đài hiểu rõ ! Nhưng câu chuyện thế nào ?

Tên điểm tiểu nhị được khen phong mũi, vênh mặt ra chiều đắc ý ... bằng giọng nói như trân trọng lắm đáp:

- Câu chuyện bí mật đó thế này, số là tổng đàn Thiên La môn, tổng đà chủ là “Phi hổ kim đao” Đãng Chấn Trạch, cùng bốn tên thủ hạ Tứ đại hộ pháp, năm tên Ngũ lộ đà chủ.. chỉ một đêm gặp đại nạn.. vô hình trung làm cho cổng Thiên La môn mây tiêu gió lặng, đến ngày hôm nay chẳng rõ chúng bị thiệt hại ít nhiều, nay lại đúng vào ngày thứ một trăm, nên chúng bày ra tế Bách nhật ...

Cừu Thiên Hiệp vui vẻ gật đầu nói:

- Nếu sự thể như vậy, tại sao bá tánh dân gian rộn rịp và nhiệt tâm như thế ?

Tên điểm tiểu nhị làm ra vẻ sành đời nói:

- Người không rõ vì sao à ? Còn bang của chúng nó ! Hội của chúng nó “Bá tánh trẻ già đều phải.. nhiệt mà lại sợ uy thế dư đảng của chúng đấy !

Cừu Thiên Hiệp lại hỏi:

- Vậy ai đứng ra lãnh đạo nhóm Thiên La môn này ?

Tên điểm tiểu nhị tỏ vẻ thích thú nói tiếp:

- Khách quan hỏi đúng lúc đấy ! Sở dĩ.. mười ngày trước bang, hội như rắn mất đầu.. thì đột nhiên thiếu đà chủ từ Miêu Cương trở về, hấn mới chấn chỉnh lại bang hội và bày cuộc đại tế Bách nhật, đồng thời cũng là ngày suy cử vị tân tổng đà chủ, bọn chúng lại triệu tập tất cả môn hạ về đây, thành thử Lạc Ninh trấn mới vui vầy nhộn nhịp như thế !

Cừu Thiên Hiệp thắc mắc hỏi:

- Vậy đêm đó thiếu đà chủ không bị độc thủ sở hại à ?

Tiểu nhị lấy tay nhíp lên bàn, nói tiếp:

- Người lại không rõ nữa ! Thiếu đà chủ được người đặt cho cái ngoại hiệu “Ngân kích tiểu ôn hầu” võ nghệ của gã vào hàng nhất đẳng hay thượng đẳng gì đó, trong một năm nay hấn đi du học tại Miêu Cương luyện thông võ thuật, ta lại không rõ trong vòng mười ngày trước, hấn về đây lúc nào ?

Cừu Thiên Hiệp chưa từng nghe qua một nhân vật có ngoại hiệu “Tiểu ôn hầu ngân kích” song thầm đoán hấn cũng là một kẻ chân tài, vì theo cổ sự thì có Lữ Bố là Lữ Ôn Hầu, một chàng thiếu niên anh hùng, một bạch giáp, bạch bào, thường sử dụng cây phương thiên họa kích bằng bạc.

Tuy chàng bận nghĩ ngợi, nhưng miệng không ngớt khen dồi tên điểm tiểu nhị.

Tên điểm tiểu nhị thấy trò chuyện khá lâu bèn rót nước mời khách sau cùng hấn nói lầm bầm:

- Sự tình còn chưa kể hết đâu. Sau này thiếu đà chủ sẽ lên ngôi Kim ý nên sau cuộc lễ bầu tổng đà chủ.. hấn sẽ “vì cha báo cừu” cho nên vui chơi cho thỏa ! Ha ha !

Cửu Thiên Hiệp nghe xong lời nói của tên tiểu nhị bất giác tâm trí chàng chìm trong sự trầm tư, chàng lại nghĩ:

“Cùng là thiếu niên cao thủ, biết đâu cuộc đời và việc làm của hấn, chẳng liên hệ đến bản thân mình và lại lúc ở Chung Nam sơn Đình tổng quản chẳng nói hay sao ? Bất luận hành động của chàng thiếu niên cao thủ thì thiên hạ đều quy tội cho chính mình Cửu Thiên Hiệp thế mới nguy !

Nhưng theo câu chuyện thiên La môn mà luận thì lời đồn đãi của thiên hạ lại không đúng nữa, chỉ vì ta chưa hề đặt chân đến trung thổ đất Trung Châu, “bất luận với giá nào, ta cũng gắng tìm ra ánh sáng kẻ mạo danh”. Thiếu niên cao thủ. Trong lúc chàng trầm tư mặc tưởng thì tên tiểu nhị đi châm trà.

Đột nhiên.. phía dưới đường vang lên nhiều tiếng đồng la, trống sấm chấn động cả phố phường dường như đám rước Thành hoàng, hay cuộc múa rồng giữa tết trung thu

Điểm tiểu nhị từ ngoài chạy xông vào, hấn rối rít bảo Cửu Thiên Hiệp:

- Khách quan ! Ngồi sâu muộn gì thế ? Mau ra đây coi hội, nhộn nhịp khác thường.. Gồm có ba trăm lễ tám vị hòa thượng du hành tụng kinh, và cả Thiếu đà chủ phó giá triệu !

Hòa thượng du hành và tụng kinh, đối với Cửu Thiên Hiệp thực là vô vị, còn Thiếu đà chủ phó giá triệu, trong lễ cầu siêu, chuyện này mới kích thích tính háo kỳ của chàng, vì muốn biết mặt Ngân kích Tiểu Ôn hầu ra sao, do đó..

Cửu Thiệp Hiệp cả cười đáp:

- Vậy sao ? Ta sẽ đến đó xem chơi !

Tên tiểu nhị đưa chàng ra tới tam cấp đứng trên ngưỡng cửa khách điểm nhìn ra.

Nhìn thấy độ mười người mặc đồ chế cầm gậy tang, đi trước, theo sau là lộng, tòng, cờ quạt, màu sắc xanh vàng đỏ tím, trương lên mát mắt rợp trời.

Hai bên là hai hàng võ sĩ tay thủ đồ lễ bộ, nào siêu, kích, giáo, chùy, côn đao, bổng, phũ, khí thế rất uy nghi hùng hậu kèm theo đây tiếng trống sấm nện “bồng bồng” tiếng chiêng lẫn tiếng đồng la “choeng choeng” nghe dậy đất, thực chẳng khác đám rước sắc linh thần về đình.

Kế tiếp, mười tám con tuần mã Mông cổ cao lớn dềnh dàng, chở trên lưng mười tám người dũng sĩ, mỗi người đều vận sắc phục như nhau, đầu bịt khăn tan, áo gai quần chế, trên tay cầm chùy lò hương trầm khói lên nghi ngút, quang cảnh thật thê lương.

Đi sau.. là chiếc xe “tứ mã cao nghê trên xe lại có dựng một tấm giá triệu bằng lụa Tô Châu có viết một dòng chữ bằng bột vàng, đề rằng:

“Thiên La môn, Tổng đà chủ, phi hổ kim đầu tánh ĐÀNG hứy CHẤN TRẠCH đại nhơn thần chủ chỉ vị”.. dưới tấm giá triệu có bốn chữ: “ Vì cha báo thù”.. trên đầu mũi vẽ một cái đầu hổ nhe nanh, trông rất dữ sợ.

Cừu Thiên Hiệp nhìn đến hông xe, bất giác rúng động cả đáy lòng tựa hồ như muốn hét lên một tiếng to vì uất hận, đồng thời mồ hôi toát ra như tắm, ngũ tạng xáo trộn mạnh như bị ngọn chưởng kinh thiên quật nát, khí phẫn uất chưởng lên đầy ruột.

Nguyên chàng đã thấy: bốn chiếc bánh xe đặc chế rất thẩm mỹ, phía trên ghi bốn chữ “Thể diệt tên man”, giữa hông xe là một cái hình nộm, bằng giấy bồi rất khéo, tượng một người thanh niên đẹp trai mặc áo lụa xanh, hai tay chới với như cầu cứu, giữa bụng có dán mảnh giấy trắng vuông đề ba chữ “Cừu Thiên Hiệp”, cái hình nộm được gắn rất chắc bên hông xe. Trên năm, sáu tên dũng sĩ mặt mày danh ác, tay xách giáo dài gươm nhọn, chạy dưới đất, hai tay đâm mạnh mũi giáo đầu gươm vào hình nộm, làm cho tấm thân Cừu Thiên Hiệp giấy bể bụng, nát hông trông rất cơ khổ !

Cừu Thiên Hiệp vốn mang bầu máu nóng của tính thanh niên, không thể chịu nổi sự lăng nhục, bèn kêu rống lên:

- Hán tử dừng tay !

Vừa hét dứt, thân mình chàng đã rơi nhẹ trên nóc xe, bằng một chiêu thức tốt bậc hai tay vận nội lực đẩy ra song chưởng, đánh mạnh vào mấy tên dũng sĩ chạy theo hình nộm.

- Á ! Ái ! Ôi !

Nhiều tiếng rú thê thảm vang lên, hai tên dũng sĩ trong số này bị chưởng phong bốc lên cao, hướng vào nhà của dân gian hai bên đường rơi mạnh, mấy tên còn lại ôm đầu chạy như gió.

Bấy giờ, cuộc đại lễ bách nhật loạn lên, những người đi xem hội đua nhau chạy như nước vỡ bờ kêu la vang trời dậy đất.

Bốn, năm tên tùy giá tay cầm binh khí đi thành hai hàng dọc bên xe, chúng thấy Cừu Thiên Hiệp cứ đánh bại đồng bọn vội hươu đao, dả kiếm nhảy ra bao vây Cừu Thiên Hiệp, đồng thời rống to lên:

- Tên Hán tử điên cuồng kia người đi tìm cái chết hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp vô ý bị chúng vây vào giữa bèn nổi giận quát to:

- Các người mới thật tìm cái chết !

Vừa nói dứt, chàng vung ra một thanh chuồng phong, chiêu thế hóa ra năm đạo ngự kinh bay như gió bão sấm rền, thế mạnh kinh hồn bạt vía, năm, sáu tên túy giá không giữ nổi thế công lại bị ngọn kinh phong đẩy văng cả đao, kiếm, còn thân mình chúng tựa chiếc lá khô bị gió đùa lăn lông lốc.

Kẻ chạy, người la như một bầy ong bị vỡ tổ. Đột nhiên ... có người la lên:

- Thiếu đà chủ đến !

Tiếng nói chưa dứt, thì giữa không trung rơi nhẹ xuống một chàng thanh niên đen đúa xấu xí.

Chàng thanh niên này vóc mình mạnh khỏe, vai gấu lưng hùm “hắn” kêu rống liên hồi, mình khoác áo gai, toàn thân vận trang phục trắng, hai tay cầm hai cây ngân kích vắn, liền tay gõ vào đầu nhóm thủ hạ chạy loạn đồng thời hắn vệt sô người bu quanh, nhảy vọt đến trước đối mặt Cửu Thiên Hiệp, bằng giọng nói ngang ngược quát to:

- Giặc cỏ ở xứ nào đến đây ! Gậy Thái tuế sẽ nã vào đầu người cho biết Tiểu Ôn Hầu !

Vừa nói, tay tả hắn giơ cao ngân kích phát ngang, biến ra một âm chiêu hư ảo.. ngọn kích ngấn bên hữu quay một vòng, hóa ra đạo bạch quang đánh vào người Cửu Thiên Hiệp, cả hai chiêu ngân kích cùng một lúc.

Cửu Thiên Hiệp cả kinh thanh niên tuy đen xấu xí, không ngờ chiêu thế thật tinh diệu, ngọn kích vừa cử lên, luồng kinh phong đã bay xoắn tới trước, chàng bèn vận công lực toan cử chiêu ra đón lại.

Không ngờ Hắc thanh niên thân pháp tốt đời, tả kích chưa vững thế, hữu kích đã lao như cuồng long, đâm, chém xả ba thế cực mãnh liệt, tấn công vào đầu Cửu Thiên Hiệp mau hơn chớp giạt lưng trời.

Cửu Thiên Hiệp né tránh hai lần, song liệu khó thoát “soạt” ngọn “khô trúc thánh kiếm” rời khỏi võ, đạo hoàng quang bắn tóe ra rực trời, khí buốt xung quanh mặt đất, chàng để thanh kiếm trước mặt vừa lớn tiếng quát to !

- Hãy tận lực bình sinh.. quý bằng hữu !

Hắc thanh niên vừa thấy thánh kiếm vội thu hồi ngân kích, để ngang bụng giữ thế, quát to:

- Hãy khoan ! Thanh kiếm trên tay người có phải là “Khô trúc thánh kiếm” hay chăng ? Nói mau, kéo lằm lằm mà gây ra đại họa.

- o O o -